

— Стояне, синко Стояне,
Нели ти мама думаше
Да търсишъ вѣрни другари,
Кои сж съ тебе порасли,
Кои сж съ тебе роднина,
Роднина и побратими! —
Стоянъ си мама не слуша, —
Отиде въ пусто Гюргево,
Събра си Стоянъ дружина,
Кой отъ колъ, а кой отъ вжже.
Тръгналь е Стоянъ да ходи
По тая гора зелена,
По тая Стара планина,
По Жеравненски колиби.
Стоянъ дружини думаше :
— Дружино вѣрна, сговорна,
Ази ще малко да поспя,
А вие варда вардете
Отъ тая турска потеря,
Отъ тия вѣрли душмани! —
Па легна Стоянъ, задрѣма
И насъне си гледаше,
Че се съ дружина раздѣля.
Трифонъ Николу думаше :
— Удряй, Никола, Стояна,
Да му душата извадимъ,
Да му пушката отнемемъ,
Да му сабята продадемъ. —
А пиле пѣе на дърво
И, като пѣе, говори :
— Стояне, стара войводо,
Отъ старо време останаль!
Нели ти мама думаше :
„Не вземай чужди юнаци,
Кой отъ колъ, а кой отъ вжже!
Проклета да е дружина,
Коя войвода издаде ;
А по-проклета оная,
Коя войвода затрие“ !

Мнозина говорятъ, че Стоянъ е убиень
отъ своята дружина само за това, за да му
взематъ паритѣ.

Въ 1865 година Караджата държеше въ
Гюргево една гостинница.